

vijgeblad maandblad
nummer 11

Het Vijgeblad is een uitgave van
societeit Apollo.

Apollo is een vereniging van homo-
seksuele jongens en meiden en
draagt zorg voor opvang, bewust-
wording, aktie en amusement.

Leden van Apollo ontvangen het
Vijgeblad gratis.
Niet-leden kunnen een abbonement
nemen door storting van f 25,00
op gironummer 3 3 3 5 9 1 9
t.n.v. Apollo te Rotterdam.

Kopij kan gestuurd worden naar

Postbus 1490

3000 BL Rotterdam

Of geef het af aan één van de redak-
tieleden.

Dat zijn:

Leo Enzlin, Adje Erkelens, Jos
Heneman, Peter Verhees en Remco

Elke vrijdag soos van 20.00 - 02.00
uur, Nivon gebouw, Dirk Smitstraat 76

Kalofon

Red.

Het geluid van typemachines om mij heen, de redactie legt de laatste hand aan het laatste Vijgeblad van dit jaar.

Kosten nog moeite werden gespaard om een leuk, gevarieerd en vooral interessant geheel voor onder de kerstboom te fabriceren. Het resultaat van nachtelange vruchtbare journalistieke arbeid: een exclusief interview met het cabaret Homofonie. Een serie verhalen, waarvan eentje, volgens de maker al, is voorbestemd om een literair meesterwerk te worden.

(zijn). Oordeelt u zelf. Tevens een ongekend groot aantal gedichten.

Verder kun je in dit blad alles lezen over realiteit; de positie van homojongeren en als klap op de vuurpijl de eerste aflevering van Jos' Hot Gossip. De nieuwe interne nieuwsrubriek waarin je alles over je collega's op Apollo kunt lezen.

Kortom dit blad zit werkelijk bomvol leesplezier en om dit alles te realiseren was het dan ook noodzakelijk de redactie flink uit te breiden. Voortaan zal ik tesamen met Jos de redactie versterken. Dat betekend, dacht ik zo, een garantie voor nog veel meer interessante Vijgebladen in het nieuwe jaar.

remko

Een grote kamer, nee een grote zaal, die 18^e eeuwse aandoet door het parket en de typische versiering. In de hoek bevindt zich een vleugel waarop een man in een zwart pak uiterst precies Satie speelt. Nog geen meter bij hem vandaan staan tuindeuren open, deze deuren reiken zowat tot aan het plafond. Daarvoor worden nagenoeg transparante witte gordijnen door een nauwelijks voelbare wind naar binnen geblazen. Ondanks de zon die schijnt is de zaal in een lichte mist gehuld. De tijd heeft geen invloed.

Hij proeft bloed in zijn mond en voelt dat zijn bovenlip is gescheurd. Angstig kijkt hij om zich heen. De huizenrijen doemen aan weerszijden van hem op. Waarom is er niemand op straat? Zodadelijk moet hij stoppen met rennen want zijn milt begint akelig aanwezig te zijn. Wat kunnen oude huizen onheilspellend zijn. Een rat schiet weg. Hoort hij zijn achtervolger?

Al wat hij hoort is het driftig kloppen van zijn hart. Hij moet zitten. Zodra hij zich heeft neergezet op een trapje voor een huis beginnen zijn benen te trillen van angst en vermoedheid. Donkerrood bloed op zijn witte overhemd.

De mistflarden in de zaal schijnen zich net als de gordijnen, te bewegen op de zachte maar indringende pianotonen. Het ruikt er vochtig maar fris, als pasgemaaid gras. Een wegwaaiende mistflard geeft een deur bloot - groen, met aan het buiten profiel een goudglanzende rand - waarvan de deurknop langzaam naar beneden gaat.

Satie

Een nieuwe flard schuift voor de deur maar in de opening van de zonder enig geluid bewegende deur is een man te zien met een gezicht zonder enige uitdrukking.

Hij voelt dat zijn hartslag weer een normaal ritme heeft aangenomen. Met de onbehaarde rug van zijn hand veegt hij zijn mond af hetgeen hem een snijdende pijn aan zijn open gescheurde lip oplevert.

Hij traant zonder te huilen.

Vannacht had hij nog heerlijk met hem geveeten. Zijn nu opengescheurde lippen hadden zijn door pure lust gezollen geslacht langzaam gestreeld. De slaap had pas bezit van hun genomen toen het eerste licht weerspiegelde in de glans van zijn net uitgebluste roedetop.

De muziek wordt nu toch wat sneller, wat spannender, ofschoon de gordijnen met de mistflarden hebben afgesproken dezelfde beweging aan te houden. Langzaam beweegt de man met het uitdrukkingsloze gezicht zich naar de vleugel. Soms, op de momenten dat de mist bezit heeft genomen van zijn beeld, is hij even niet te zien.

De man die Satie speelt merkt niets op, want hij speelt ingespannen, alhoewel zijn gezicht geen uitermate geconcentreerde indruk verraadt.

De man met het uitdrukkingsloze gezicht is intussen bij de vleugel aangekomen. Hij heeft een cognacglas in zijn hand.

Waarom heeft hij gerend? Langzaam trekt hij zijn zwarte lakschoenen uit en zet ze bij de, naar oregano stinkende, vuilnisbakken. Op zijn witte sokken loopt hij verder.

De pijn in zijn lip is konstant, maar het bloeden is afgenomen. Toen hij vanochtend wakker werd kleefde het indrogende sperma op zijn buik. Met opmerkelijk lenige vingers streelde hij langzaam de zich verheffende speer van de man die naast hem lag. Met een gevoel dat zich tussen tederheid en passie bevindt beet hij ook in zijn tepel.

Verdomme, waar moet hij naar toe, de ene grauwe straat volgt de andere op. Zijn voeten doen pijn door het ruwe oppervlak van de trottoirtegels.

De mist in de zaal maakt aanstalten om te verdwijnen maar dat voelt alien een kind. Het is echter opmerkelijk dat het gevoel samenvalt op het moment dat de man met het uitdrukkingsloze gezicht langzaam boos gaat kijken. De pianist merkt nog steeds niets. Op een moment dat al'tien zijn vingers samen één klinkend accoord aanslaan breekt de boze man, met een beweging die zowel accuraat als snel te noemen is, het congacglas op de naar binnen lopende kromming van de vleugel. Dan pas kijkt de pianist op. In twee stappen is de boze man bij de pianist en duwt hem het scherpe overblijfsel van het glas in het gezicht. Als bloed uit de gescheurde lip van de pianist begint te lopen neemt het gezicht van de boze man weer een uitdrukkingsloze mimiek aan. De pianist rent door de openstaande tuindeuren naar buiten. De man met het bebloede glas buigt langzaam het hoofd.

Peter Verhees

was het jubileum geslaagd? Ja.

Is Apollo daarmee nu ook geslaagd? Nee dus. Als je naar de huidige gebeurtenissen kijkt slaat de schrik je om het hart. Sorry dit had een leuk overzicht van het Jubileum moeten worden, maar dat verdom ik achteraf. Toegegeven, het was erg gezellig, maar er is nog iets anders.

De feestcommissie was te klein om het jubileum alleen te runnen maar godzijdank sprongen een aantal mensen bij.

Echter niet zoveel als je had mogen verwachten. Nu zaten we opgezadeld met leden die te bedonderd waren om een half uurtje bij te springen. Tevens waren er niet-leden die achter de bar stonden. Lang zou ik hierover door kunnen gaan, maar alles lijkt me duidelijk genoeg.

Tot overmaat van ramp gaan de topkrachten van het Apollobestuur ermee stoppen. Dat zou zo erg niet zijn maar het bestuur wat nu gevormd wordt is mij te eenzijdig plus dat daar een luchtje aan zit. (Is het waar dat er mensen geweigerd worden? Opheldering graag).

Wat mij betreft ligt Apollo in een depressie. Sinds de openingzwakt het animo onder de mensen danig af. Feesten wil iedereen wel, maar een societeit moet bruisen. Afgaande op wat ik hoor van mijn jongere vrienden (16, 17, 18 jaar.) komen ze er omdat ze afgesproken hebben en kan Apollo als zodanig ze gestolen worden. (Ze trekken evenals anderen meer naar het C.O.C. tegenwoordig).

Ik heb Apollo vijf jaar meegemaakt en ik heb er dierbare herinneringen aan, daarom dit artikel. Het is niet bedoeld om een sombere stemming te kweken, maar als een waarschuwing. Apollo heeft genoeg inventieve geesten onder zijn bezoekers om er wat van te maken. Reacties zijn natuurlijk welkom en vragen worden natuurlijk beantwoord.

Groetjes Jos

Do you like scratchin'

In zijn omgeving
keerden zijn aantrekkelijkheden om in mijn nadeel
maar wist hij veel.

Het decor
was niet gesubsidieerd
of wellicht door kommersie
als bij voetbalvelden

Dus zo is Sophia Loren
in een slechte film

"Una giornata d'Adje"
blijft een herinnering.

Verlang weer naar het verlangen
Wel zo veilig, het verleden is afgerond
"vindt U niet?"

Een beeld = een beeld
Ik wil hem nogeens in mijn regie.
Op een moment zal de A'damse regie sprekender worden,
tenslotte blijft de acteur dezelfde.

(en, ging hij verder,)

Whatever happened to love
surch me

I need some fresh air
Isn't it the same old story
just like I expected
longed for even?

(vals sentiment!)

Living on video
The shots are not always worthwile
some are though

You know it!

Zoeken

Meer!

Ik vertrouwde het al niet
toen me de eerste nacht toevertrouwd werd

Ik dacht —
— wat ik nodig heb.
zo leek het ook.

het enig mogelijke resultaat.

egoïsme
cynisme
A'dam
sentiment/toch vals

Matrialisties

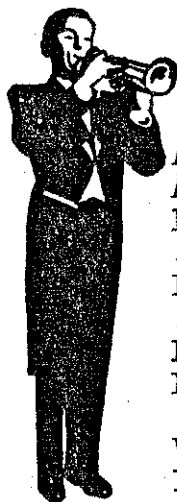
MEER! —————

Nooit genoeg-

Never enough-

Ik ga solliciteren voor GOD
bij de eerstvolgende advertentie
desnoods (je liegt het,
zelfs als je ervoor
zou moeten betalen)
werk met behoud van uitkering.

sept. 83

Adreswijzigingen Postbus 1490 R'dam

Archief Frans Stein 128878

Bargroep Jerry Groenewegen
652695

Bibliotheek André Broekhuizen
165328

Pen.meester Kees Wisse 147228

Publiciteit Hans van Hagen
515162

Vijgeblad Peter Verhees 582158

Introgroep Rene Angenent 257611

Ledenadministratie Bas Bosschaart
164027

Leo's Kritiek

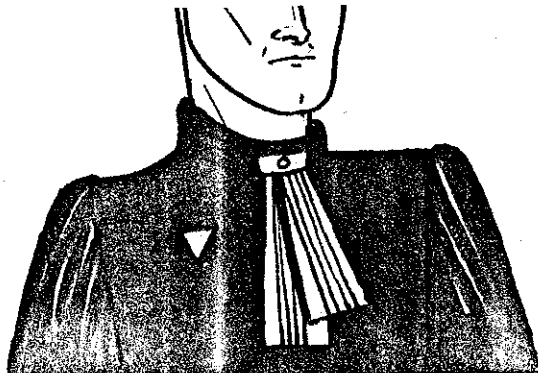
Iedereen weet natuurlijk dat er homofiele dominees bestaan. Wat minder mensen weten is dat zij ook boeken schrijven.

Onlangs kreeg ik zo'n boek in handen. Het droeg de titel 'Ook wij zijn homofiel', geschreven door 'Twee Dominees'. Natuurlijk rees bij mij onmiddellijk de vraag waarom de heren niet gewoon hun naam op de omslag hadden vermeld; het leek mij sterk dat dit slechts uit bescheidenheid zo was gelaten. In hun inleiding zeggen de heren (of zijn het dames?) dat ze niemand onnodig voor het hoofd willen stoten, temeer daar de meeste gemeenten nog niet toe zijn aan een homofiele zieleherder.

Ik ben het met de schrijvers eens dat je nooit iemand onnodig voor het hoofd hoeft te stoten. Maar soms is het wél eens nodig.

Maar goed, geen namen dus. (Oppassen dus: iedere dominee kan het nu dus zijn). Eerlijkheidshalve moet ik er wel bij zeggen dat het boek in 1971 verscheen; toen was de maatschappij, en met name de kerk, nog scherper dan nu gekant tegen alles wat naar homofielen ruikt. Dit gegeven maakt het standpunt van beide dominees wel iets begrijpelijker.

Net als de titel van het boekje riep ook de inhoud een zekere weerstand bij me op; alle 'christelijke' (lees: kerkelijke) normen en waarden, waarvan ik juist bezig ben mij los te maken, worden hier nog eens uitgebreid en nadrukkelijk bevestigd. Dat maakt mij obstinaat.

Natuurlijk weet ik dat dit boekje al twaalf jaar oud is; toen het geschreven werd waren de beide dominees waarschijnlijk hun tijd vooruit. Wat mij echter wel duidelijk is gebleken is dat de kerk in feite in die twaalf jaar nog geen stap vooruit heeft gezet: het gesprek met de homofiele naaste is opgestart, maar de opvattingen over de homoseksuele levenswijze blijven, laat ik zeggen, wat achter: Natuurlijk ben je als homo volkomen gelijkwaardig maar je blijft toch een probleemgeval. Dat is ook de tendens die uit het hele boek spreekt.

Even iets over de opbouw van het boek: de ruim 160 pagina's zijn grotendeels gevuld met brieven of fragmenten daaruit die beide schrijvers ontvingen nadat zij een oproep hadden geplaatst in de landelijke pers. Tussen deze brieven door geven de heren hun commentaar op het voorafgaande en volgende, met aan het eind van elk hoofdstuk (die naar onderwerp zijn gerangschikt) een conclusie, waarmee dus iedere kans op een eigen invulling van het voorafgaande bij voorbaat de kop wordt ingedrukt.

Voor de duidelijkheid moet ik even kwijt dat ik het niet op alle punten met de schrijvers oneens ben, maar wel zijn nog ontzettend veel onderwerpen behandeld op een manier van: zo is het, en als je er niet uitkomt kun je altijd nog bidden om uitkomst.

De heren auteurs schijnen het zelfs nodig te vinden een zgn. 'gedragslijn' voor te stellen. Ik citeer:

"De gedragslijn die wij voorstellen is deze:

Wees jezelf, ga met je vriend(en) om zonder krampachtigheid en overdreven camouflage, maar vertel niet onmiddellijk met zoveel woorden dat je homofiel bent en manifesteer je niet nadrukkelijk als zodanig. De mensen die je toch niet zouden aanvaarden als je het wél vertelde zullen geen reden hebben om je vijandig of vervelend te behandelen. Je scheidt ze niet onnodig op met een probleem wat ze niet kunnen verwerken.(...)
Als een jongen met een meisje omgaat, vertelt hij ook niet dat hij heterofiel is; het is duidelijk genoeg. Waarom zouden wij dan nadrukkelijk vertellen dat we homofiel zijn? Laten we onszelf niet diskrimineren."

Ik zal niet dezelfde fout maken als de schrijvers en mij van commentaar onthouden.

In hoofdstuk 7 wordt de vraag gesteld of homofilie is te genezen (!). De twee gaan er nog serieus op in ook:

"Genezing door geloof en gebed is mogelijk. Het zijn, voorzover wij weten, alleen pseudo-homofielen die er op deze manier van af komen. De anderen kunnen niet genezen worden omdat ze niet ziek zijn."

Pseudo-homofielen, wat dat ook mogen zijn, zijn dus wél ziek. En ik maar denken dat gebedsgenezing een achterhaald begrip is.

Nog een klein puntje waar ik even vinger bij houdt is dat van de getrouwde homofielen. Voor hen is echtscheiding niet de weg. Waarom gaat ons niet aan. Waarschijnlijk omdat dat verboden werd in een boek van zo'n 5000 jaar oud. Voor hen is de weg van de sexuele onthouding de enige juiste, omdat er anders overspel wordt gepleegd, en dat mag dus ook niet, volgens hetzelfde boek. Deze bijbelse normen houden de twee dominees dus wel vast, terwijl ze tegelijkertijd hun best doen om de bijbelteksten met betrekking tot homoseksualiteit wél als tijdsgebonden te bestempelen.

In een poging een positief geluid te laten horen laten zij ook radio-pastor Klamer aan het woord:

"Jezus heeft zijn hele leven mensen opgescharreld voor wie geen plaats was. Vullis, tollenaars, die niet beter waren dan bijvoorbeeld de NSB'ers. Hij werd één met hen. Dat is zijn verdienste. Voor de homo's is er ook geen plaats.(....)"

Ik hoop dat ik het verkeerd begrijp als ik lees dat homo's en NSB'ers beide gediscrimineerde minderheidsgroepen zijn.

Hoofdstuk 14 behandelt het vraagstuk van de onthouding, ook een geliefd onderwerp in kerkelijke kringen.
De conclusie:

"Seksuele onthouding is de aangewezen weg voor pederasten en gehuwde homofielen, en mogelijk ook voor anderen die er vrijwillig voor kiezen, om welke reden dan ook, maar onthouding mag nooit als de enige christelijke weg verkondigd worden."

Pederasten (tegenwoordig heet dat ook wel pedofiel) moeten zich 'vanzelfsprekend' onthouden omdat sex met minderjarigen (onder 16 jaar) wettelijk verboden is. Het komt niet bij de heren op dat er dan wel eens een foutje in de wet zou kunnen zitten, eventueel.

Waarom zouden overigens alleen homo's zich, "om welke reden dan ook", sexueel onthouden. Dat geldt dan toch net zo goed voor hetero's, lijkt mij.

Beide heren zien wel duidelijk in dat de discriminatie grotendeels voortspruit uit angst voor het onbekende, en geven dus in hoofdstuk 15 een zeer klinische beschrijving van het seksuele gebeuren. Hierna gaan ze nog wat dieper in op wat zij zelf "excessen" noemen; s/m, travestie en voyeurisme. Zo ken ik ook nog een excès: wat dacht je van de seksuele onthouding...

Een glimlach ontvlood aan mijn lippen toen ik hoofdstuk 17 opsloeg dat als titel droeg: "Vaste Vriendschap", met als subtitel "Waar we allemaal naar snakken".

Om weer een cliché te gebruiken: Maak jij dat uit!?

"We hebben zestien hoofdstukken nodig gehad voordat we eindelijk kunnen gaan praten over vaste homofiele vriendschappen.(...) Maar toch komen we nu tot de kern van wat we in ons boek willen zeggen."

Dat deed bij mij de deur dicht. Met moeite heb ik de laatste hoofdstukken doorgeworsteld, inwendig kokend. Dus volgens de heren is de vaste vriendschap de enige manier om je homosksexualiteit gestalte te geven. Zulk een hardnekkig vasthouden aan oude vastgeroeste normen kom je (gelukkig) zelden meer tegen. Weer een mooi staaltje van "christelijke" veroordeling van alles wat van het twee-patroon afwijkt. En deze heren beweren dat ze hebben bijgedragen aan de homo-emancipatie.

Misschien is dat ook wel zo, maar dan wel op de verkeerde manier en dan kun je het beter laten, vind ik. Zoals gezegd: het boek is twaalf jaar oud, maar ik zie nog steeds teveel mensen in mijn omgeving die overduidelijk dezelfde mening zijn toegedaan als hiervoor beschreven. Het voorgaande is dan ook geen aanval op de schrijvers van dit boek, maar wél op de mening die zij verkondigen en nog steeds opgang vindt.

Leo

Eén uur 's nachts.

Ik liep rond, wandelde rond, keek rond en zag.

Hij zette zijn fiets neer; die handeling had ik al verricht. We flaneerden wat rond.

We stonden schouder - aan - schouder.

Ik heb geen moeite met gebarentaal.

Maar we bleven niet, last van overbevolking.

Doch het spreekwoord van het dammetje en de schapen was hier jammergenoeg zeer toepasselijk.

In de zevende hemel was ik, nadat we de hel van gerimpelde handen van ons afgejaagd hadden, zoals je mieren van je lichaam jaagt. We deden elkaar pijn van liefde.

Onze krachtige jongenslijven knelden we tegen elkaar aan, doch we waren teder.

We beten, streelden, knepen en kusten onder een zwarte wolken- en maanloze hemel.

Onze tongen vochten als snelle slakken.

Ik blies mijn adem in zijn opspannende longen; hij blies ze weer terug. Onze erupterende jongensheuveltjes vertederden elkaar. Handen streelden en bevredigden.

Twee lichamen strengelden inéén, samen met een ziel. Het lichaam proeft zichzelf.

Het lichaam bevredigt zich; de ziel is in een intens geluk. Alles is één, één met het enige volmaakte.

Als eeuwig.

Slechts de sterfelijkheid speelde ons nog parten. Deze almachtige sterfelijkheid is de laatste grens voor het onsterfelijke. Door de menselijke zwakheid is deze voor ons

Onoverwinbaar.

We voelden onze lichamen weer tegen elkaar geklemd. Mijn tong kan zijn tanden weer tellen. Zijn ongeschoren wangen en lippen schuurden tegen mijn juist zo goed

Computatie

geschoren smoel. Alles was weer menselijk.
We merkten dat een ouwe deur vergenoegelijk met zijn piemel in zijn handen had staan gluren. We zeiden niets. Onze kleding sloot zich weer. Door elkaars ogen heen keken we naar onze aura's: pink, red.

We liepen zijlings tegen elkaar botsend en lachend om niets maar toch om alles. Onze wegen scheidden ons, ik oud west, hij nieuw zuid. "Dahag" , "Ajuus".
Tranen werden weggepinkt.
We kusten , we gingen.

Gaab. _____

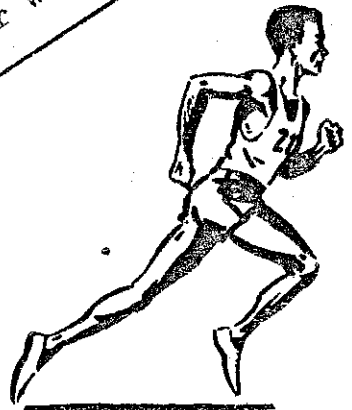
thema-avond

Thema-avond Agressie

Wanneer krijg je te maken met agressie?
Hoe reageer je als je agressie op je gericht krijgt?

En wat, als je niet agressief terug wil doen?
Kan je op een andere manier weerbaarder worden?

16 december 1983.

Bijdrage aan het derde lustrum van Apollo.
Mathias Duyves

Homo-emancipatie is het vervolgverhaal van een hink-stapsprong in het oneindige. Tussen 1900 en 1950 verliep de ontwikkeling schoorvoetend, maar na de wereldoorlog van onze ouders wordt door nieuwe maatschappelijke ontwikkelingen de sociale emancipatie tussen gelsachtgenoten bespreekbaar onder het hoofdstuk "homoseksualiteit", een aan de oude wetenschap ontleende doorbraak die tenslotte in de jaren zestig mede onder druk van de homobeweging heeft geleid tot zelfs modieus geworden opvattingen over integratie van homoseksualiteit. Vooral jongere homo's token hun kans: ze hebben op alle nivo's van de basis tot de top en van de marges tot en met het centrum van de samenleving bijgedragen aan paktiese oplossingen om homo-integratie gestalte te geven. En ook nu integratie van homoseksualiteit achteraf niet vanzelf blijkt te leiden tot volledige emancipatie van alle homoseksuelen, de fase van parlementaire en buitenparlementaire integratie-politiek heeft door afschaffing en aanpassing van verouderde wetgeving en door voorbereiding van vernieuwende wetswijzigingen wel degelijk geleid tot een begin van individualisering van de samenleving.

Individualisering wil ruwweg zeggen dat de overheid de mensen ongeacht hun leefvormen als uitgangspunt dient te nemen. Het individu vervangt dus het gezin als hoeksteen van de bouwsels tussen overheid en samenleving. De homobe weging kan dan ook de emancipatie van individu en individualisme zien als opzienbarend eerherstel van de vrijgezel. Ze lijkt zich te bevinden in een overgangperiode van integratiebeweging tot individualiseringsbeweging die tracht de individualisering van de samenleving uit te werken van beginsel tot begin en van begin tot voltooiing.

De doorbraak van homo-integratie naar een aanmerkelijk bredere doelstelling in de homobeweging is geloof ik vooral voor jongere homo's een verademing, omdat het

de homobeweging de verplichting en de jongere homo's de ruimte geeft met alle stijlmiddelen van groepsculturen en van individuele levensstijlen te experimenteren, in plaats van alsmaar aansluiting te moeten blijven zoeken bij het maatschappelijke midden van een man-vrouw-maatschappij op haar retour. Voor een gëemancipeerde homo is het er dodelijk daai, iedere scheiding is een nieuw bewijs voor de structurele ramspoed waaraan de ongelukkigen met pijn en moeite ontsnappen op zoek naar lucht, en als integratie van homoseksualiteit ergens tot Pyrrusoverwinningen leidt, dan juist wel daar tussen de bloedige eindjes van een man-vrouw-cultuur die achterblijftblijft bij de bredere doelstellingen van homo-emancipatie.

Toch leken nog maar vijftien jaar geleden allerlei ideëen over homo-integratie zo haalbaar eenvoudig en zo goed in te passen in de pluralistische ontwikkeling van de samenleving. Het vereiste alleen maar een samenleving die voor iedereen tegelijk openstaat. Ongeacht sexe, generatie, huidskleur, klasse en levensstijl. Spreiding van inkomen, maæht, kennis en welzijn zou de open samenleving met "gelijke kansen" voor iedereen een stap dichterbij brengen. Inderdaad zag het er in de welvaartsjaren tussen wederopbouw en oliecrisis naar uit dat het sociale midden openging. Waar sociale ongelijkheid niet meteen ongedaan gemaakt kon worden, werd het gevecht om schaarse voorzieningen van de andere kant opgelost door méer van hetzelfde aan te bieden: meer banen, meer auto's, meer voorzieningen, meer verzekeringen, meer leefvormen. Steeds meer randvoorwaarden voor een open samenleving leken in die welvaartsjaren gerealiseerd te worden en het is dan ook geenszins verwonderlijk dat juist in die periode homo-emancipatie in de richting van integratie werd geformuleerd. Achter de nevelen van de stroomversnelling moest wel een eiland in de zon liggen.

Vijftien jaar verder moet men geloof ik vaststellen dat het verblijf in de jaren zestig maar heel kort heeft geduurd, dat ze een soort schoonheidssalon zijn geweest wiens wondermiddeltjes lang en breed in de ramsj beland zijn. De samenleving lag in die periode in een hogedrukgebied dat boven de hoofden van de mensen een stoomwolk van opwindende ideëen over ontzuiling, pluralisme, politisering en integratie heeft doen opbollen. Nu die dampen worden weggevaagd en de progressieve randjes van

de verzorgingsstaat afblazen, moet ook de homobeweging omzien naar nieuwe oplossingen. De jaren zeventig geven een dramatiek ander beeld te zien, deels onder invloed van een doorbraak op brede schaal van denkbeelden over sex en individu die in de jaren zestig krachtig zijn geformuleerd, deels onder invloed van maatschappelijke veranderingen in de jaren zeventig die een heel andere richting inslaan.

De oliecrisis van 1973 luidde de eindperiode van de welvaarts-groei in, waardoor manoeuvres om achterstandssituaties van die zijde in te halen aan het wankelen worden gebracht. Tegelijk beklemtoonde het groeiende feminisme akelig scherp dat de sociale gelijkheid van de sexen op tal van terreinen bij lange na niet gerealiseerd is. En niet alleen dat, maar onder invloed van homostudies en vrouwenstudies groeide bovendien in de emancipatiegelederen het bewustzijn dat de strijd vóór gelijkwaardigheid de strijd tegen gelijkvormigheid niet mag uitputten - evenmin als de balans in andere richting zou mogen omslaan. De homobeweging staat in een maatschappelijke periode van dalende verwachtingen voor de paradoxale taak om ongelijkwaardigheid en gelijkvormigheid te verbannen, om individuele gelijkheid en individuele verschillen in een en dezelfde beweging aan te moedigen. Ongelijkwaardige verhoudingen, oude en gebrekkige leefvormen zijn alleen te trotseren door gelijkwaardige en daarmee vernieuwende vormen, middelen en doelen uit te vinden.

Juist jongere homo's ervaren bij het variëren en versterken van een oorspronkelijke levensstijl, bij het ontwikkelen van stijlmiddelen en bij en bij het samenstellen van een flexibele groeps- en lichaams cultuur hoezeer het homomilieu tekort schiet dat voor alles let op aansluiting bij het maatschappelijke midden. Gelukkig is de situatie van homoseksuele jongeren in vergelijking met oudere homoseksuelen en heteroseksuele jongeren heel geschikt om de tijdelijke achterstand van een zeker isoloment in de naaste omgeving om te buigen tot een voorsprong waarvan ze niet eerder had kunnen dromen. Het zal ze makkelijker vallen om afstand van de eigen omgeving te nemen en zich te ontslaan van denkbeelden en omstandigheden waarmee menigmaal een leven lang blijven tobben. Het breukvlak waarop homoseksuele jongeren zich bevinden geeft ze in tegen-

stelling tot veel leeftijdgenoten en geslachtgenoten de kans een volslagen nieuwe omgeving op te bouwen, ditmaal op grond van eigen overwegingen.

Het is het voorrecht van de buitenstaander dat zijn kansen buitenkansen opleveren; homoseksuele jongeren vormen op die regelmaat geen uitzondering.

De homobeweging dient in het kadere van haar doelstelling om de samenleving te individualiseren.

Voorals aan jongere homoseksuelen gelegenheid te bieden om hun levensstijl te variëren en te versterken.

Voorzover aansluiting bij de conventionele relatiepatronen in het centrum van de samenleving er een bijdrage aan kan leveren, is dat meegenomen, maar in het algemeen zal de homobeweging veel meer moeten vertrouwen op het ontwikkelen van groeps- en leefstijlen dan op haar trektocht richting open samenleving en gelijke kansen. Homoseksuele jongeren mogen van de homobeweging duidelijke maatregelen verwachten ter ondersteuning van experimenten die gericht zijn op sociale emancipatie tussen geslachtgenoten, dat wil zeggen op het scheppen van structurele randvoorwaarden en stijlmiddelen ten behoeve van een sociale cultuur onder jongens en onder meisjes.

Onbeschrijflijk is de dwang van mensen om tegen hun volwassenheid vooral maar ergens bij te horen, maar het onbeschrijflijkste van al is wel de vanzelfsprekendheid waarmee ze op het moment van hun geboorte meteen al bij van alles en nogwat horen. Toch is het hele eieren eten, zeker ook voor jongeren en voor homoseksuelen, dat ze zelf moeten maken waar ze bij willen horen. In de jaren tachtig is het moeilijker geworden om de doorbraak uit de jaren zestig open te houden; de nieuwe sociale tegenstellingen concentreren zich rond de afbraak en bezuinigingen die in de jaren zeventig op gang zijn gebracht. Aan het perspectief van de open samenleving en de gelijke kansen knaagt aan alle kanten twijfel die zich niet laat sussen. Het perspectief is niet langer een oplossing maar vooral een raadsel. Veel mensen bekruipt het gevoel dat achter een van de volgende bochten in de rivier een waterval ze de afgrond inzuigt. Die beklemming lijkt me onzin. Het lijkt me raadzamer om de grondslag en het perspectief van homoseksuele levensstijlen te verbreden in de richting van geslachtgenoten tussen elkaar.

De moderne samenleving heeft de betekenis van mannelijkheid en vrouwelijkheid niet in het minst verminderd; ze heeft hem eenvoudig geprobeerd te verbannen. Maar je lichaamelijkheid is een van de werkelijke scheidslijnen tussen mensen, waarop het homo zijn en het jong zijn een eigen snijpunt vormen. Je realiseert je de invloed van het jong zijn misschien het beste wanneer je ophoudt het te zijn, zoals de zon het grootst is vlak voor hij verdwijnt. Daarentegen onderga je waarschijnlijk je homo zijn op je scherpst wanneer je eraan begint. Het voordeel daarvan is dat je stap voor stap kunt uitmaken hoe je de kruispunten inslaat die je bij het uitzoeken en uitzenden van je stijlsignalen tegenkomt.

Er is nog een ander verschil tussen jong zijn en homo zijn. Het eerste schept een band met leeftijdgenoten, terwijl het tweede juist de band met geslachtgenoten soms voorlopig, vaak voorgoed verbreekt. Jong zijn is een vorm van generatieverduidelijking, maar homo zijn is een vorm van genderverwarring (Gender is een wetenschapsbegrip voor de rol die mannelijkheid en vrouwelijkheid in de samenleving spelen tussen mannen, vrouwen en geslachtgenoten). De homobeweging kan het emancipatieperspektief van jongere homoseksuelen aanzienlijk verbreden door banden tussen homoseksuele jongeren en hun geslachtgenoten opnieuw te ontwikkelen op initiatief en met instemming van homoseksuele jongeren.

Het is verbijsterend om vast te stellen dat voor ondersteuning van homovriendelijke arrangementen met geslachtgenoten nog niet de minste notie en nog niet de minste normen in de homobeweging bestaan. Er zijn geen vormen, er zijn geen denkbelden, er zijn geen discussies en er is geen vernieuwing op dit punt. De homobeweging staat weer eens voor een keuze: eentonige groepdichting van homo's onder elkaar, kleurloze groepsvervaging in aansluiting met het sociale midden of gevarieerde groepvorming van homo's in samenhang met geslachtgenoten. Ervaring leert dat homoseksuele jongeren in een nieuw debat de doorbraak vaak het beste uitvoeren.

"Oh, ik hou toch zoveel van jou", zei ik. "Het liefst zou ik met je naar een onbewoond eiland zwemmen en daar naast jou in de zon liggen of met jou een enorm hoge berg beklimmen en op de top elkaar vasthouden en de wind door onze haren laten gieren, of met jou hand in hand op een grasveld gaan liggen en wachten tot de herfst ons bedekt met een deken van bladeren en dan samen een winterslaap te houden. Of achter stenen muren bij een knetterend haardvuur zitten te zwijgen en in elkaars ogen kijken naar de weerspiegelingen van ons vuur, of samen in bad gaan liggen en als we moe van elkaar geworden zijn, ons lekker door het warme water laten masseren, of bij een klaterend heldere waterval in een boslandschap elkaar onophoudelijk inzepen en er telkens weer onder springen, of samen naar het middelpunt van een woestijn lopen en dan elkaar omarmend 's nachts naar de sterren kijken. Of.....".

"Dat is goed hoor", zei hij, "Wat dacht je van dinsdagavond van 20,30 tot 21,30 uur. Dan heb ik nog wel een uurtje voor je over".

Cor.

Ik en de merkelykheid

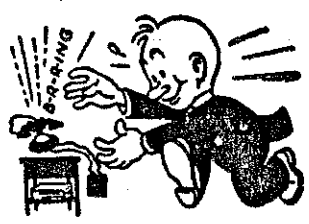
De nieuwste vorm van Escapisme, je huis zo verven en inrichten dat je jezelf in luxe baad en het niet meer opvalt dat je een uitkering hebt. Ga bijvoorbeeld eens bij Adje Kijken.

Ministers bezuinigen nu ook op het C.O.C. Het is maar dat je het weet. Gaan we nu dan eindelijk weer eens echt actief zijn?

Hoera!! Er is een nieuw relatie-probleembureau. Right-by your side. Schrijf naar Apollo of bel: 010 - 156142.

Gerucht gehoord:
 Wie de grootste roze soes kan bakken krijgt als beloning een klap op zijn muil.
 Schijnt een nieuwe aktie te zijn voor wie nog steeds niet door heeft dat alles roze verven niets helpt.
 Kreet: Flikkers tegen de nieuwe truttigheid.

Het aankomende bestuur voor '84 schijnt een vrouw te willen weigeren, is dat waar? Hebben de heren dan nog steeds niet door dat de homobeweging strijdt voor vrije menings-uiting en tegen verwerping en onderdrukking.

Prijsvraag van de maand:

Wie pijpte A.te R. in de Coolsestraat op een W.C. Inzendingen naar Apollo, valse rubriek. (sorry A.Ik werd geforceerd dit te plaatsen)

Er is een oproep geweest voor mensen die een "Dark Room" op Apollo willen. Willen mensen zo vriendelijk zijn die oudbakken hetero-humor achterwege te laten?

Beste Hansje, als je over je nek gaat van radicalen, prima! Doe het echter wel op de W.C.ipv in de wasbak. Daar kunnen de poederdonsnichten niet tegen hoor, echt niet!

Laatste Gossip: oproep voor iedereen!!!
Verkiezing tot het grootste Grobbekijken van het jaar. Een goede kans voor Coen, Ron, Cor enz. enz.

Daaag Loeders, tot de volgende maand!!!

JOS.

HOMOFONIE

Een interview met de leden van het cabaret "Homofonie" maak je niet zomaar, je moet er wel wat voor doen, om even in termen van een hilversumse organisatie te spreken. Het leek wel of ze totaal onbereikbaar ~~gewor-~~den waren. Al twee avonden lang had ik geprobeerd iemand van het Cabaret Homofonie te pakken te krijgen maar wat ik ook probeerde, het enige geluid wat ik uit mijn telefoon wist te krijgen was een in-gesprekstoontoon. Toen ik aan het einde van de tweede avond van al dat draaien gewoon spierpijn had, besefte ik dat ik toch iets anders zou moeten verzinnen. Er zat echt niets anders op. Ik deed mijn winterjas aan, een sjaal om en handschoenen aan. Twee minuten later liep ik in de kou, het was 10 voor 12, 's avonds. Bepaald plezierig was deze wandeling niet maar het was de enige weg die mij nog open stond om dit interview te realiseren. Telefonisch waren de heren al niet meer te bereiken, en ik realiseerde me dat enige haast geboden was om de heren nog persoonlijk te pakken te krijgen. Ik versnelde dus mijn pas.

Om tien voor half één belde ik aan. De deur ging op een kier open en ergens van boven aan de trap hoorde ik een slaperige stem "Wie ben je, wat mot je zo laat?" Ik vertelde "de stem" wat mij ertoe had bewogen om op dit uiterst onchristelijke tijdstip nog bij de heren aan te bellen. Het antwoord wat ik kreeg was uiterst ontmoedigend: "Wij doen geen interviews meer." "De stem" liep al naar beneden, kennelijk met de bedoeling de deur voor mijn neus dicht te gooien. Ik moest NU reageren. Als ik niets had gezegd, was mijn laatste kans op een interview verkeken geweest. Bijna wanhopig liet ik de term "Vijgeblad" vallen. Dat deed wonderen. "Voor het vijgeblad maken wij graag een

uitzondering." De deur ging open, en voor mij stond André Koster. "Kom binnen," zei hij. In de huiskamer trof ik nog drie andere leden van de groep aan: Coen, André en Salomaon. Coen verontschuldigde zich: "sorry dat André daarnet zo onaardig deed, maar ja, we worden zo langzamerhand doodziek van al die journalisten, dus..." Inmiddels was André Koster ook in de huiskamer teruggekomen, hij bood me iets te drinken aan. De warme chocolademelk deed wonderen. De kou van buiten was binnen een mum van tijd uit m'n lijf verdwenen.

Vraag:—Jullie programma ter gelegenheid van het 15-jarig bestaan van Apollo was een succes. Hadden jullie dat verwacht?

André S.—Nee, absoluut niet, dat succes kwam eigenlijk volledig onverwacht. We hadden er wel hard op gerepeteerd, natuurlijk, maar dat het zo goed zou gaan, nee, dat hadden we toch niet verwacht."

Vraag (onder het genot van nog een slok chocolademelk):—Wie heeft jullie teksten geschreven?

Coen:— Oh, dat gaat heel democratisch. We hebben het programma met z'n allen geschreven.

André:— Dat gaat ongeveer zó: We beginnen met een "brainstorm-middag, waarvan de beste ideeën worden uitgewerkt voor het cabaret.

Vraag:— Veranderen jullie tijdens de repetities nog wat in het programma?"

André K:— Nou, reken maar. Tijdens elke repetitie komen weer nieuwe ideeën naar boven, en die blijven dan heel vaak hangen.

Vraag:—Hoe is "homofonie" ontstaan?

André S. :We zijn in april begonnen op het vormingsweekend van Apollo. We hebben toen in één dag het programma "Coming Out" in elkaar gedraaid, en dat 's avonds opgevoerd. Wegens enorm succes voerden we dat programma op de benefietavond ten bate van het Roze Front op.

André K:—Ook dat ging heel goed en we besloten door te gaan, zij het in een iets andere samenstelling.

Coen: Als je ons nog eens wilt horen, er is een cassette van ons optreden in de handel.

Vraag: Da's nog eens een leuk aandenken! Is die cassette zomaar voor iedereen verkrijgbaar?

Coen: Ja hoor, en hij is niet duur ook. Voor maar 6 gulden heb je een half uur full stereo/ dolby. Fantastisch toch?

Vraag: Nou geef mij er maar vast ééntje. Maar waar kan de lezer die geïnteresseerd is terecht?

André S: Bij alle leden van het cabaret, Je moet er wel snel bij zijn, want hij is slechts in beperkte oplage gedrukt, en je begrijpt, de belangstelling is overweldigend. Ze zijn bijna uitverkocht.

Inmiddels was het half drie geworden, en dus de hoogste tijd om mijn bed weer eens op te zoeken. Toch zat mij nog iets dwars:

Vraag: Mag ik nog één vraag stellen?

Coen: Ja, natuurlijk.

Vraag: - Waar is Remko?

André K: Tsja, die is er vanavond niet, hij moest geloof ik een interview maken of zo iets.....

Homofonie:Boeking

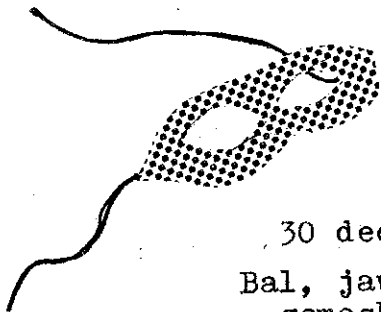
Tel 01899 - 14632

010-771756

010-140230

015-122996

remko

30 december

Bal, jawel, zelfs
gemaskerd !

Gemaskerd Bal dus op 30 december!

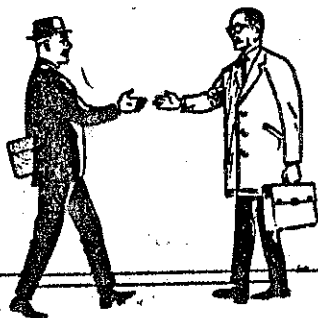
Heb je grieven, complimenten, of wil je
met je spreekvaardigheid je vaste relatie
imponeren?

Dat kan allemaal op de infoavond die
gehouden zal worden op vrijdag 13
januari en die zal aanvangen
om 21,00 uur precies !
komt allen.

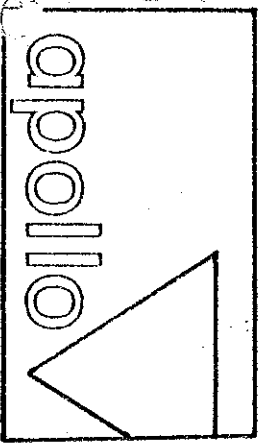
ha, ha, ha,
ha, ha,
ha.

*Ik ben er met
koffie*

8710

DRUKWERK

1983

PORT BETAALD
rotterdam

APOLLO-ARCHIEF
 Postbus 24.209
 3007 DE ROTTERDAM

APOLLO POSTBUS 1490 3000 BL ROTTERDAM